IX. évfolyam, 3. szám 1953 január 15.

Ludas Matyi

ÚJ IDOMITÓ – RÉGI KUTYÁK

70 fillér

Párizsi divat

— Miniszterelnök úr, miért tetszett bakancsot húzni a frakkhoz?
— Mert ezzel jobban bele lehet taposni a francia alkotmányba!

ÉJFÉLI LÁTOGATÓ

Eden angol külügyminiszter felriadt álmából. Ágya mellett egy pamacsbajuszú idegen állott.

— Hitler vagyok — mondta komoran a pamacsbajuszú.

— Mit henceg vele? — felelte boszszúsan Eden. — Nem maga az egyetlen. Már az Eisenhower is az.

— Ne próbálja elterelni a figyelmemet! Nem erről van most szó, hanem a maga rádióbeszédéről.

— Mi baja van vele?

— Lényegileg semmi! Egyetértek vele! Én se mondtam volna el másképpen!

— Akkor hagyjon aludni!

— Nem addig van az! Bármennyire tetszett a beszéde, volt egy kitétele, ami felháborított!

— És pedig?

— Azt mondta, hogy maguk újszerű kapcsolatot létesítenek Nyugat-Németország és Nyugat-Európa között!

— Na és?

— Kikérem magamnak, hogy ez újszerű. Ez plágium! Én is így csináltam . . .

„ÖNÁLLÓ" politika

1949

— Hallani sem akarok katonai szövetségekről . . .

1950

— Folytatok tárgyalásokat, de azok kizárólag gazdasági jellegűek.

1951

— A mi barátaink bármikor számithatnak rám, ha erre szükség lesz.

1952

— Hajlandó vagyok bármilyen egyezményt kötni a nyugati katonai szövetségesekkel . . .

MINT A MACSKA A FORRÓ KÁSÁT . . .

Rákosi elvtárs költségvetési beszédében utalt arra, hogy egyes vállalatvezetők húzódoznak az exportmegrendelésektől.

FÁKLYALÁNG

Irók kara: Mi nyolcvan új darabot igértünk, köszönjük, hogy a nyolcvanból megirt egyet.

Newyorki Képeskönyv

New Yorkban, a Lexington Avenue és 56-ik utca sarkán dolgozott harminc esztendő óta, koldusi rangban egy öregasszony, aki most — mint a New York Times írja — összeesett a munkahelyén és meghalt.

A halott öregasszonyt elvitték a szakemberek, a rendőrség felment a koldusasszony padlásszobájába, ahol elképesztő nyomor fogadta őket. A lakásban nem volt semmi, csak egy szalmazsák és egy rongyos szoknya, ami inkább rongy volt, mint szoknya. Ez volt látszólag minden öröksége.

Már-már el akarták dobni a régi ruhadarabot, amikor az egyik rendőr kezében megroppant valami a szoknyában. Azonnal felbontották a penészes szoknyát és a bélésbe bevarrva egy levelet találtak. Ez volt a levélben:

— Hülyék maguk? Azt hiszik, hogy minden koldusnak ötvenezer dollár van bevarrva a szoknyájába? Hiszen itt még azok is éheznek, akik dolgoznak. Szégyelhetik magukat! Turkálnak egy öregasszony rongyai között! Fúj.

*

Truman elnök lánya, a kis Margaret, aki most mult huszonhétéves — mint ismeretes — énekesnő akart lenni. Minden oka megvolt erre, hiszen a papája évekig volt az Egyesült Államok elnöke, egyetlen lány volt, gazdag és független, ott és annyit énekelhetett volna, ahol és amennyit csak akar. De neki, a kis Margaretnek, aki szemre feltűnően hasonlít a papára, (aki, mint tudjuk nem egy női szépségideál) közönség kellett. A közönségnek azonban a kis Margaret nem kellett. A kritikusok szerint kétségtelenül van hangja, de inkább beszédhang, mint olyan, amivel énekelni lehet. Ez azonban nem zavarta a newyorki televiziós társaságot, hogy leszerződtesse Margaretet, aki több pénzt keresett hang nélkül, mint a papa évi elnöki fizetése volt, ami pontosan százezer dollár. Hivatalosan.

De milyen a véletlen. A televiziós társaság hirtelen megszüntette Margitka szerződését, mire Margitka perelt.

A társaság azzal védekezett, hogy nekik üzlet volt Margaret szerepeltetése, bár a kislánynak hangja sohasem volt, de elnök volt a papája. Most, hogy lejárt a papa, lejárt a szerződés is. Margaret nem gondolhatta komolyan, hogy akkor is énekelhet, amikor a papa már elénekelte hattyúdalát. És mi lesz akkor, ha kiderül, hogy Eisenhowernek is van egy lánya, aki énekelni akar? Két elnöklányt nem bír el a vállalat. Még egyet sem.

*

New Yorkban — mint a Daily Worker írja — elfogtak egy Lazy Willie (Lusta Vilike) nevű tolvajt, aki a világ leglustább bűnözője volt. Megleste, amikor valaki kiszállt az autójából és felment egy lakásba. Ekkor telefonált a legközelebbi AUTÓMENTŐ Vállalatnak és intézkedett, hogy az „elromlott" autót szállítsák le egy óránnyira attól a helytől, ahol éppen volt.

A vállalat emberei kiszálltak, eltolták a kocsit a megadott címre, ahol már várt a lusta Vilike, kifizette a beteg autó eltolásáért járó egy dollárt és a kocsit eladta.

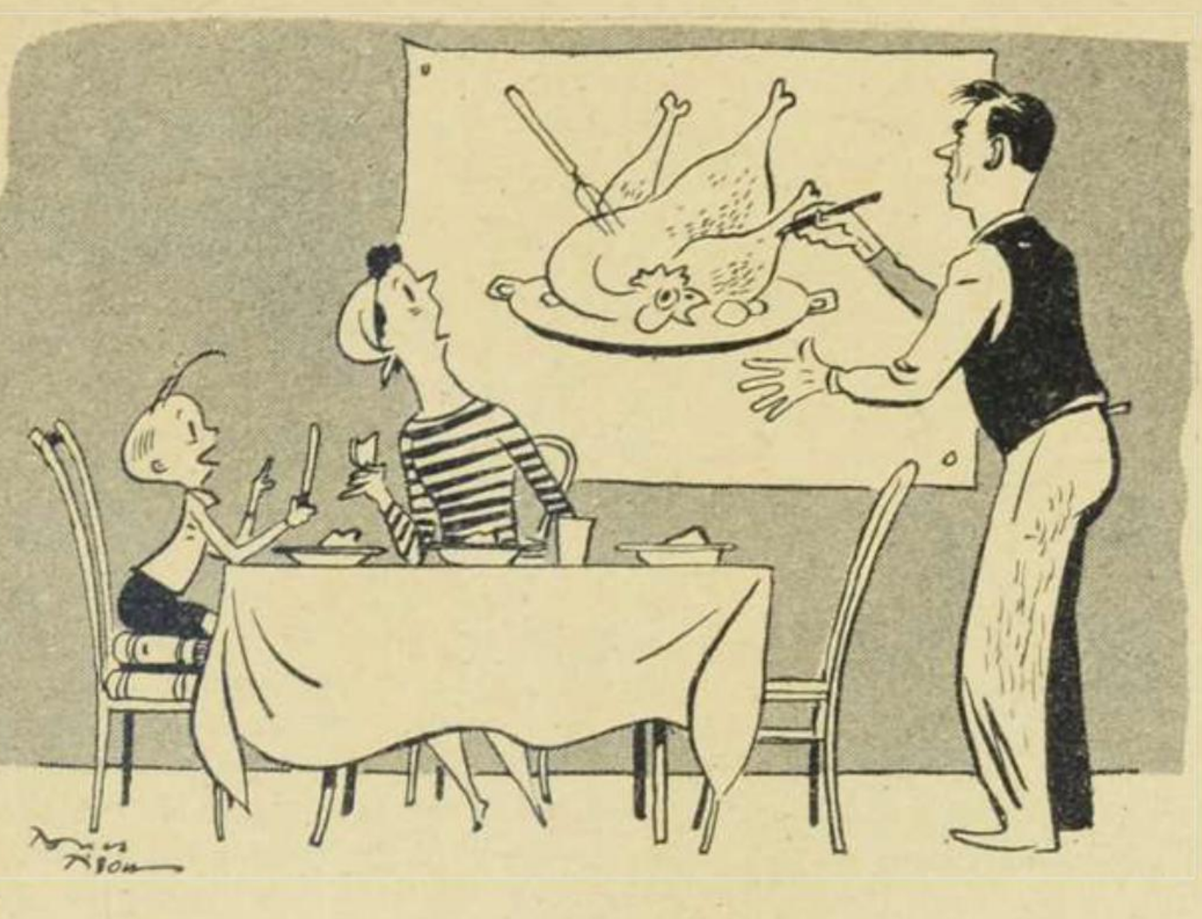
Amikor elfogták, azzal védekezett, hogy Amerika is ugyanezt csinálja Angliával és a többi szövetségesével. Velük szállíttatja el a lopott gyarmatokat. Védekezését nem fogadták el és lusta Vilikét egy évi börtönre ítélték. Tanulság: Amit szabad Jupiternek, azt nem szabad a Vilikének.

*

Coughlin atya, a hírhedt detroiti fasiszta lelkész, aki annak idején Hitler imádói közé tartozott és most saját rádióállomásán vesz részt nagy lelkesedéssel a háborús uszításban, kijelentette, hogy a Béketábor ma még csak „mindössze" nyolcszázmilliós tömeget jelent, a külföldön élő szimpatizánsokat nem számítva. Az amerikai kormánynak könyörtelenül kell fellépni a kommunisták ellen és akkor a győzelem nem maradhat el. Az igazságnak győznie kell. Coughlin atya véleményén vagyunk mi is. Biztos, hogy az igazság győzni fog. De ebbe a győzelembe Coughlin atya bele fog pusztulni.

Formalista sültkappan Ausztriában

(A vámemelések következtében jelentősen drágul az élelmiszer Ausztriában.)

— Apu, miért rajzoltál három combot a kappannak?
— Hogy mind a hármunknak jusson egy comb a krumplihoz.

EGY LONDONI UTCÁN

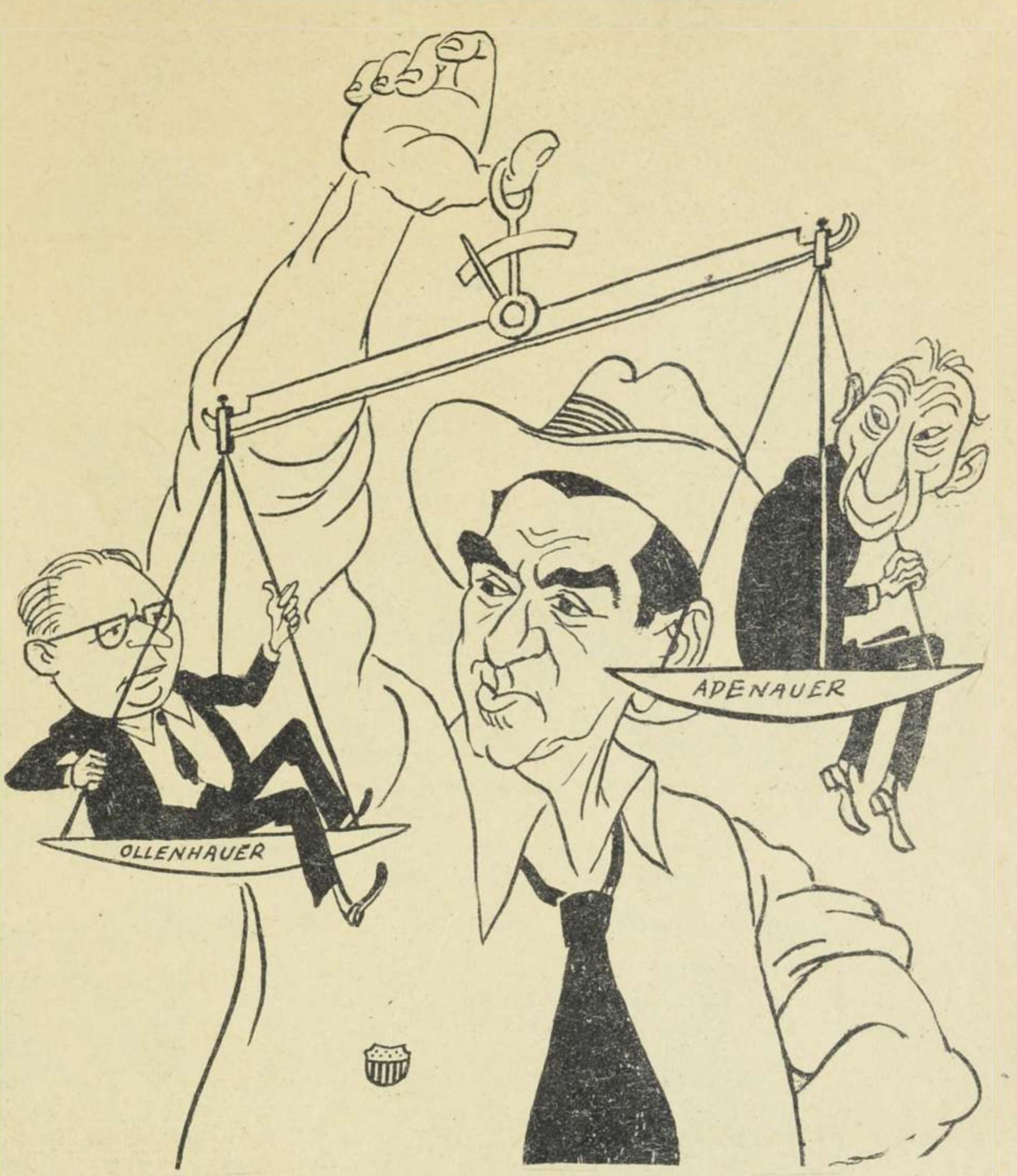
(Az angolok kipróbálták saját atombombájukat. A kísérlethez amerikai „megfigyelőket" nem hívtak meg.)

— Mi a próba eredménye?
— A robbanás után újabb repedés támadt az angol-amerikai „baráti" kapcsolatokon...

(Krokodil,, Moszkva)

Donelly mérlegel

— Ollenhauer többet ér, mert ő nemcsak fasiszta, hanem tetejébe még jobboldali szociáldemokrata is...

Verebek irtásáról, vadásztársaságok mérgezéséről, hogy a bürokráciáról ne is beszéljünk!

— Nagyon hálás vagyok — mondotta Hajdu elvtárs, a Ceglédi Vágóhíd vezetője. — Jól esik hosszú évek után jutalomban és dicséretben részesülni. Dolgozótársaim és a magam nevében köszönöm az elismerő oklevelet, mely szerint az Élelmiszeripari Minisztérium által beindított vágás-veszteség csökkentési versenyben a Ceglédi Vágóhíd nyerte el az I. helyezést. Mondom elvtársak jól esik és további jó munkánkkal még jobban ki fogjuk érdemelni a kitüntetést. Azt gondoltam, hogy az elvtársak az Élelmiszeripari Minisztériumból is ellenőrizni jöttek...

— No, és mi baj volna, ha ellenőrizni jöttünk volna? Nem olyan veszélyes az Hajdu elvtárs!

— Hogy az elvtársak a Minisztériumban jobban megértsék, elmondom, hogy mi történt velem a mult nyáron. Egy reggel, amikor bejöttem, már várt rám a Vágóhíd kapujában a városi tisztiorvos. Ellenőrizni jött. Kijelentette, hogy helyes lesz, ha elkísérem ellenőrző útján és megbeszéljük a dolgokat. Meg is vizsgálta a vállalat tisztaságát ,a berendezési tárgyakat, a W. C.-t, csatornát, és 10 óra tájban — miután észrevételeit jegyzőkönyvileg rögzítette — eltávozott. Na, gondoltam hát most nekilátunk a munkának. Elkísértem a kapuig, de alig hogy kezet fogtam vele, már egy újabb elvtárs jelentkezett; a megyei tisztiorvos. Mondom neki: „hát elvtárs, most töltött itt 3 órát a városi tisztiorvos, ellenőrzésen volt". Azt mondja, — igen hát az rendben is van, de ő a megyétől van, a Megyei Tanács Egészségügyi Osztályától és más a megye más a város.

Ismét körüljártuk a Vágóhidat, a feldolgozó üzemrészt, a zsírolvasztót, a hűtőházat, az élőállatszállásokat és úgy 1 óra tájban ő is jegyzőkönyvbe rögzítette teendőimet. Végre — gondoltam — nekiláthatok a munkának. De már jelentkezett egy újabb ellenőr, a Városi Tanács kazánellenőre. „Meg kell vizsgálni a kazánokat, vállalatvezető elvtárs" — mondotta — „és jó lesz, ha az elvtárs velem jön". Mentem vele, megnéztük a kazánokat, a széntárolást, egyéb műszaki berendezéseket. 3 órakor távozott. Nagyot sóhajtottam, megtöröltem a homlokom. Nagyon meleg május volt, de mielőtt kiszuszogtam volna magam, ott volt a liftellenőr. „Igen veszedelmes ám elvtárs, ha a felvonókat elhanyagoljuk. Eljöttem megnézni, nincs-e valami veszély maguknál". — Egy szónak is száz a vége, 5 órakor a liftek ellenőrzése is megtörtént és irodámban elöszedtem a napi postát, hogy azzal is törődjem egy kicsit. Még az első levélnél tartottam, amikor kopogott az ajtómon, majd belépett ismét — öt vagy hat óra — a városi tisztiorvos. Azt mondja: „Elfelejtettem valamit, de miután elmentem, mindjárt eszembe jutott és visszajöttem megmondani. A verebek. Sok a veréb a Vágóhíd területén, meg a csarnokban. A verebeket pedig Hajdu elvtárs, ki kell irtani. Veszedelmes jószág ám a veréb. Mindenféle járványt és betegséget terjeszthet. Szigorúan utasítom, hogy a verebeket el kell pusztítani, ki kell irtani őket Cegléd lakossága egészségének biztonsága céljából!" Már annyira el voltam csigázva, hogy válaszolni sem tudtam neki. Elment, én pedig azonnal hozzáfogtam egy levél írásához a Ceglédi Városi Tanácshoz címezve, melyben bejelentettem, hogy az utasítást a verebek kiirtására vonatkozólag csak akkor tudom végrehajtani, ha nekem megmondják, hogyan is lehet a verebeket kiirtani.

— Hát Hajdu elvtárs, amit maga elmondott az igen érdekes. Jó vicc.

— Nem vicc ez elvtársak. Tényleg megtörtént. Látom, hogy nem hiszik el, amit mondtam a verebekről. Úgy gondolják, mese. Én azonban megtanultam, hogy mikor az ember mond valamit,, azt igazolni is kell tudni. Itt a bizonyíték elvtársak, ellátva a Tanács hivatalos pecsétjével:

„A Ceglédi Városi Tanács VB. XI. egészségügyi csoportjától:

Kossuth-tér 1.

Szám: 315/263-4/1951. XI. cs. sz.
Tárgy: Verebek irtása Vágóhidon.
Melléklet: 1 db.

Húsüzem vállalat vezetőjének,

Cegléd

Néhány intézet, mely tárgybani kérdéssel foglalkozik, verébirtásra vonatkozó véleményét idemellékelve megküldöm és kérem, szíveskedjék üzemében a verébkérdés megoldásánál a javasolt módozatokat alkalmazni, hogy a verebek által létrehozható közegészségügyi károsodásokat a lehetőség szerint az üzem megakadályozza.

Cegléd, 1951. május 15.

tisztiorvos.
(dr. Nagy Zoltán)

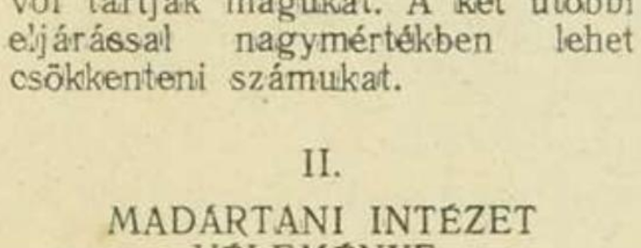
P. H."

I. ÁLLATEGÉSZSÉGÜGYI KUTATÓINTÉZET VÉLEMÉNYE:

Nem ismeretes olyan baktérium, vagy vírus, amely a verebek között tömeges pusztítást okozna anélkül, hogy a hasznos háziállat-fajok egyikére, vagy másikára ne lenne káros. A kémiai szerek alkalmazása ugyanebből a szempontból és az ember egészségének megóvása miatt ugyancsak nem jöhet tekintetbe. Ellenben megunják a verebek a gyakorta alkalmazott riasztást, történjék az akár légipuskával, akár verébfogó csapdák alkalmazásával. Az ilyen helyektől távol tartják magukat. A két utóbbi eljárással nagymértékben lehet csökkenteni számukat.

II. MADÁRTANI INTÉZET VÉLEMÉNYE:

A verebek írtása ország-, sőt világszerte probléma, amit eredményesen kikísérletezni nem sikerült, az irtási módokat gyakorta kell változtatni, hogy a verebek azt ne szokják meg, s így lesz a legeredményesebb.

Erre vonatkozólag három módozatot ajánlunk:

a) Felkérni negyedévenként a helybeli vadásztársaság 1 tagját, hogy a verebek szokott gyülekezési helyén két napon át lője őket.

b) Kéthavonként mérgezett eleség kiszórása azokon a helyeken, ahová a verebek enni jönnek. Helybeli vadásztársaság mérgezésével lehet ezt a munkálatot összekötni.

c) Egy még eddig nem eléggé kikísérletezett mód, ami eredményekkel biztat, hogy csak tojókat kilőni, vagy fészken kifogni és elpusztítani, a hímeket meghagyni; t. i. a verebekből sokkal több a hím mint a nőstény, és így ha a hímek számát még mesterségesen megnöveljük, a nőstényekhez viszonyítva várható, hogy azok költésükben természetes módon zavarva lesznek és a verebek száma apadni fog.

Amennyiben az irtási módok sikerrel járnak, kérünk arról rövid beszámolót".

III. ORSZÁGOS MEZŐGAZDASÁGI MINŐSÉGVIZSGÁLÓ INTÉZET ÁLLATEGÉSZSÉGÜGYI CSOPORTJÁNAK VÉLEMÉNYE:

Élelmiszerüzemek területéről csupán puskával lehetne elriasztani a verebeket. Amennyiben a verebek az üzem területén fészkelnének célravezető volna gázzal való pusztításuk, mikor éjjeli pihenőre az állatok tömegesen megszállnak egy-egy fát, vagy épületrészt.

IV. ÁLLATTENYÉSZTÉSI KUTATÓ INTÉZET VÉLEMÉNYE SZERINT:

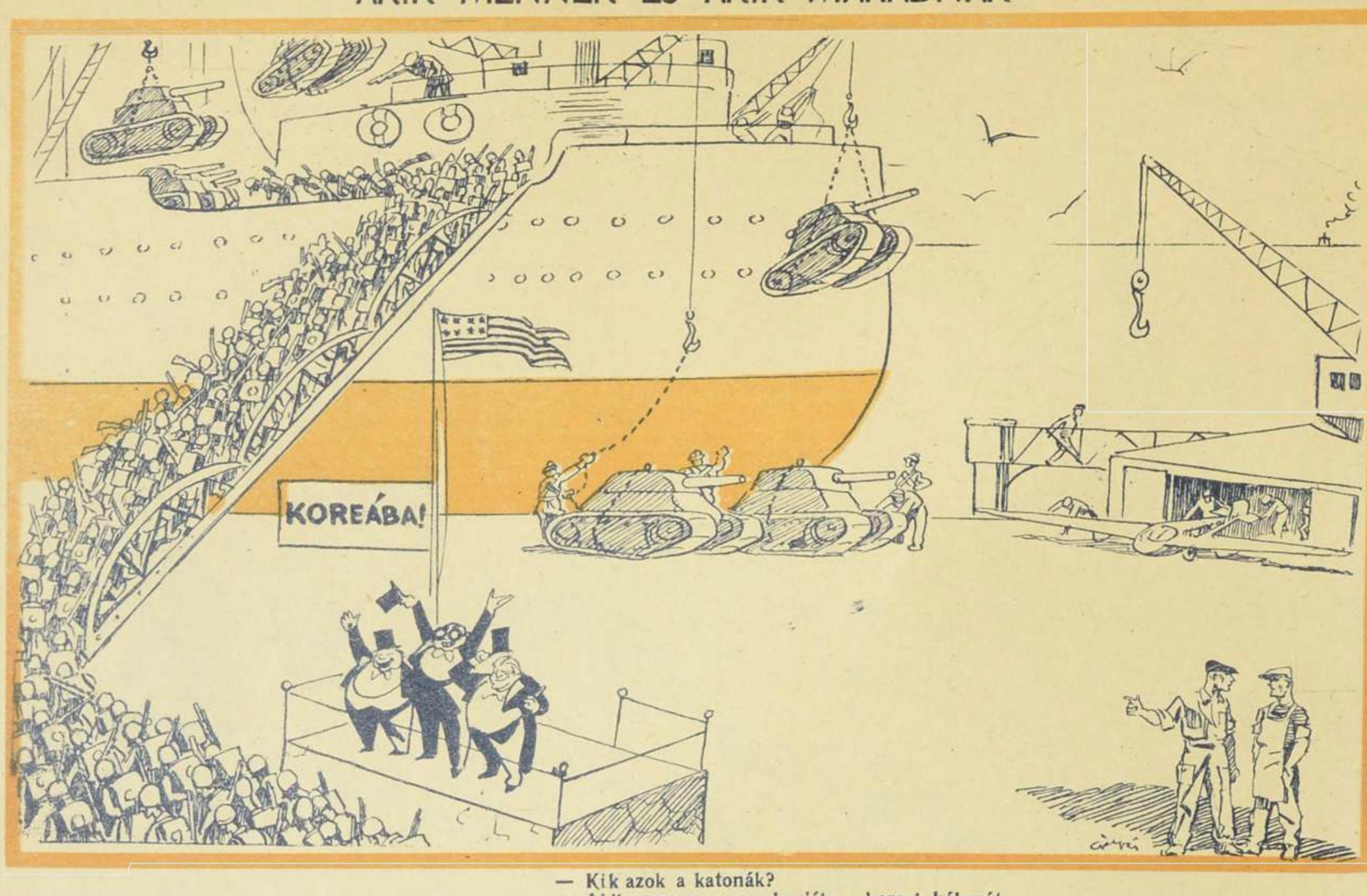

Úgy védekeznek verebek ellen tudomásunk szerint, hogy télen lelocsolják őket és utána összefogdossák, nyáron pedig besötétedés után, amikor a verebek az istállóban, ólban elülnek, teljesen besötétítik az istállót és a gerendán ülő verebeket a sötétben zsákba söprik. Sötétben a veréb nagyon gyámoltalan és nem mozog.

*

A történetet Ludas Matyi is csak eddig ismeri, s így nem tudjuk, sikerült-e azóta kiirtani a verebeket a ceglédi Húsüzemből. Vagy ha a verebeket nem is, de legalább a bürokráciát!

AKIK MENNEK ÉS AKIK MARADNAK

— Kik azok a katonák?
— Akik nem nagyon akarják a koreai háborút.
— És az a három civil?
— Akik nagyon akarják.

LOVAGOK

Az angol királynő lovagi rangot adományozott két jobboldali szakszervezeti vezetőnek, John Bensteadnak és Lincoln Evansnak. Benstead tehát lovag és Evans is. A kóbor lovagok és a máltai lovagok fogalma után meg kell ismerkedni a szakszervezeti lovagok fogalmával is. A két lovag meglovagolta a szakszervezetet, de kissé ellovagolta magát. Az angol munkás, aki panaszával a szakszervezet titkárát keresi, egy lovagot talál ott, aki nem a szakszervezet szabályai, hanem a lovagiasság szabályai szerint jár el; a lovagiasság szabályai szerint, amelyek előírják, hogy az áruló szakszervezeti vezetőket lovaggá kell tenni és a munkásokat, akik őket megválasztották, lóvá kell tenni; hiába megy az angol munkás Bensteadhoz, vagy Evanshoz panaszra, hogy lovag úr, a gyáros megrövidített, mert a gyáros is épp olyan lovag, mint Evans, vagy Benstead s egyik lovag nem vájja ki a másik szemét, sőt inkább a gyáros lovag százalékot ad a szakszervezeti lovagnak, aki nem félelem- és gáncsnélküli lovag, mert el akarja gáncsolni a munkást és fél, hogy ezt nem tűrik sokáig.

Az angol jobboldali szakszervezet mindenesetre fejlődést mutat; eddig csak üzlet volt a vezetőknek, most már lovagvár is.

Ridgway diktálja az iramot

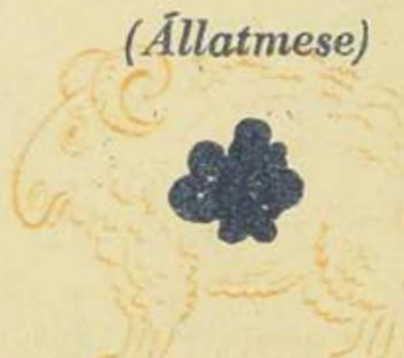

— Fegyverkezzenek gyorsabban, mert küszöbön a veszedelem!
— Jaj! Milyen veszedelem?
— Az, hogy ha nem fegyverkeznek elég gyorsan, kitaposom a belüket.

Galjamin:

A FOLT

(Állatmese)

Volt egy bárány, — különszakadt a nyájtól, —
Festett falhoz hozzákente magát jól.
Egy kis cinke rákiabált: — Bari, te,
Gyere el a festett faltól izibe!
Van már rajtad akkora folt, mint a hold.
Egykettőre le se jön már, te bolond!
Szólt a bárány: — Bolond vagy ám te magad!
Ki látott ily értelmetlen madarat?
Hát nem érted, hogy én magam akarom,
Ezt a foltot, furcsa foltot magamon!
Társaim közt így akarok kiválni.
Felismerhet engem aztán akárki!
Először csak a foltomra figyelnek, —
Végül reám fordítják a figyelmet!

Ez a bárány oly ifjúhoz hasonló,
Ki munkában,— valljuk meg: — nem nagyon jó!
Tanulásban szintén rosszul áll nagyon.
Sport terén is alul van az átlagon!
De kitűnik azzal, hogy az illemet
Nem becsüli. Büszke rá, ha csínyt tehet.
Szája, nyelve, minden tette betyáros.
Örül, hogyha beszél róla a város...
„Foltját" inkább ápolgatja, nem irtja.
Hát nem éppen olyan, akár a birka?!

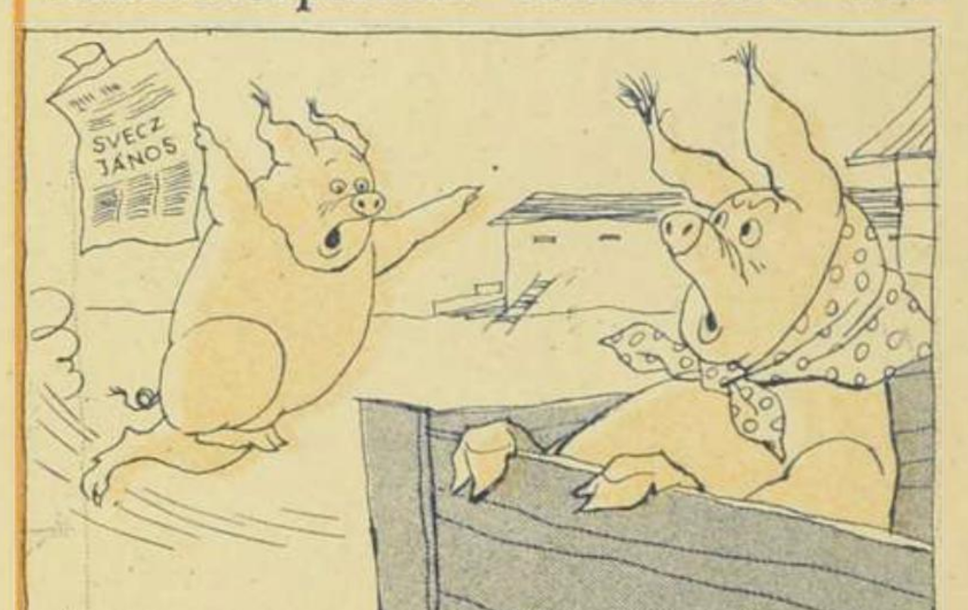
(Fordította K. Tóth Lenke)

Uncle Sam meg van elégedve

U. S.: És még azt mondják, hogy Angliában nem lehet jóllakni!

Az álmosdi Táncsics termelőcsoportban zárszámadás után

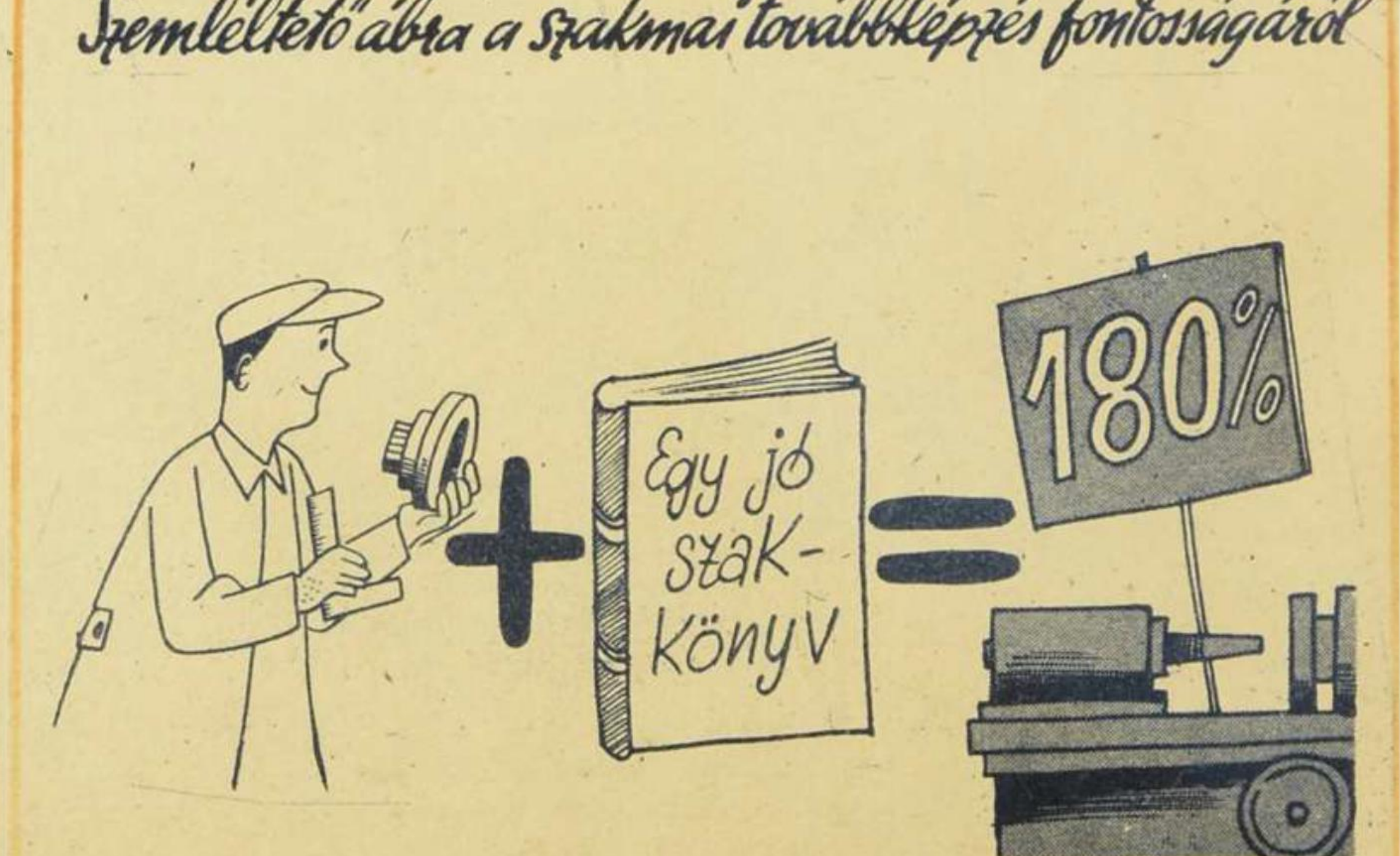
— Röfi! A János bácsi benne van az ujságban!
— Nagy ég! Mit csinált?
— Ötszázhatvannégy munkaegységet!

Tito golyóálló mellényben készül Londonba menni . . .

Tito: Na, most még lőjenek rá az ágyúból és ha azt is kibírja, akkor megveszem.

Szemléltető ábra a szakmai továbbképzés fontosságáról

Kínos ügy

— Itt az USA brüsszeli nagykövete!

— Halló! Itt Eisenhower!

— Baj van! A belga államtanács alkotmányellenesnek nyilvánította az európai hadseregről szóló egyezményt.

— Ja? Én csak huszadikától vagyok elnök.

— Mit csináljak? Truman meg azt mondta, hogy ő csak huszadikáig elnök...

— Hát nem bánom, nézzük csak meg! Hogy nyilváníthatták alkotmányellenesnek?

— Sejtelmem sincs róla!

— Nohát akkor pörköljön rájuk! Magyarázza meg nekik, hogy az amerikai alkotmányban semmi olyan nincs, amivel ellenkezne a belga hadsereg részvétele az európai hadseregben...

WASHINGTONI JÓS

Angliára 1953-ban sötét jövő vár. (Az angol sajtóból.)

Egy szabolcsi faluban este 6 és 7 között

— Mit szólsz hozzá, Bodri, milyen kihalt az utca!

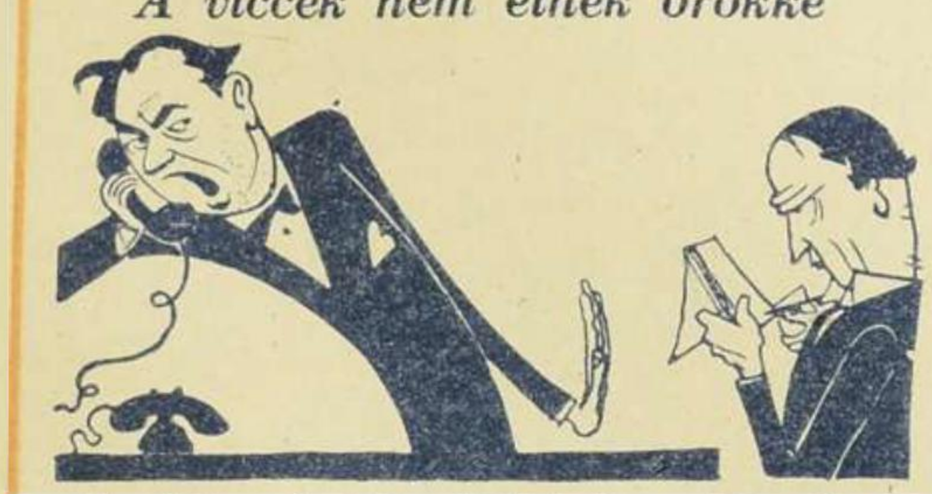
— Nem csoda! Ilyenkor mindenki a most felépült nyíregyházi rádióadót hallgatja!

TÉLI ÜDÜLÉS

A hóember: Aztán szakikám, ne felejtsen el nekem is egy kópiát küldeni!

A viccek nem élnek örökké

A címben foglalt állítást igen könnyű alátámasztani. Vegyük például a következő híres régi viccet:

Rotschildhoz, a párizsi Rotschild-bankház fejéhez beállít egy újságíró:

— Interjut kérek a Figaro számára!

— Tessék — felelte készségesen Rotschild.

— Elsősorban az érdekelne, mi az ön véleménye a francia pénzpiac helyzetéről?

— Egy pillanat — mondta Rotschild és felvette a házitelefon hallgatóját.

— Tessék — hangzott a házitelefonból.

— Halló főkönyvelő úr? — mondta Rotschild a telefonba. — Legyen szíves, mondja meg nekem főkönyvelő úr, mi az én véleményem a francia pénzpiac helyzetéről?

Ez a vicc ma így hangzik:

René Mayerhez, az új francia miniszterelnökhöz beállít egy újságíró:

— Interjut kérek!

— Tessék — feleli készségesen Mayer.

— Elsősorban az érdekelne, mi az ön véleménye a francia pénzpiac helyzetéről?

— Egy pillanat — mondja René Mayer és felveszi a telefon hallgatóját.

— Tessék — hangzik a telefonból.

— Halló, Rotschild úr? — mondja Mayer a telefonba. — Legyen szíves, mondja meg nekem Rotschild úr, mi az én véleményem a francia pénzpiac helyzetéről?

Ez tehát egy egészen más vicc.

Sőt nem is vicc.

Ahol a vezetők megértik a kultúrmunka jelentőségét..

...viszont a fiatalság húzódozik a tánckarban való részvételtől.

(Az Elektroimpex faliújságjáról.)

Igy képzeljük el

annak ... harisnyagyári igazgatónak a családját, akinek üzemében azokat a bizonyos rövidszárú női és gyermekharisnyákat készítik.

Baljós moraj Délamerikában

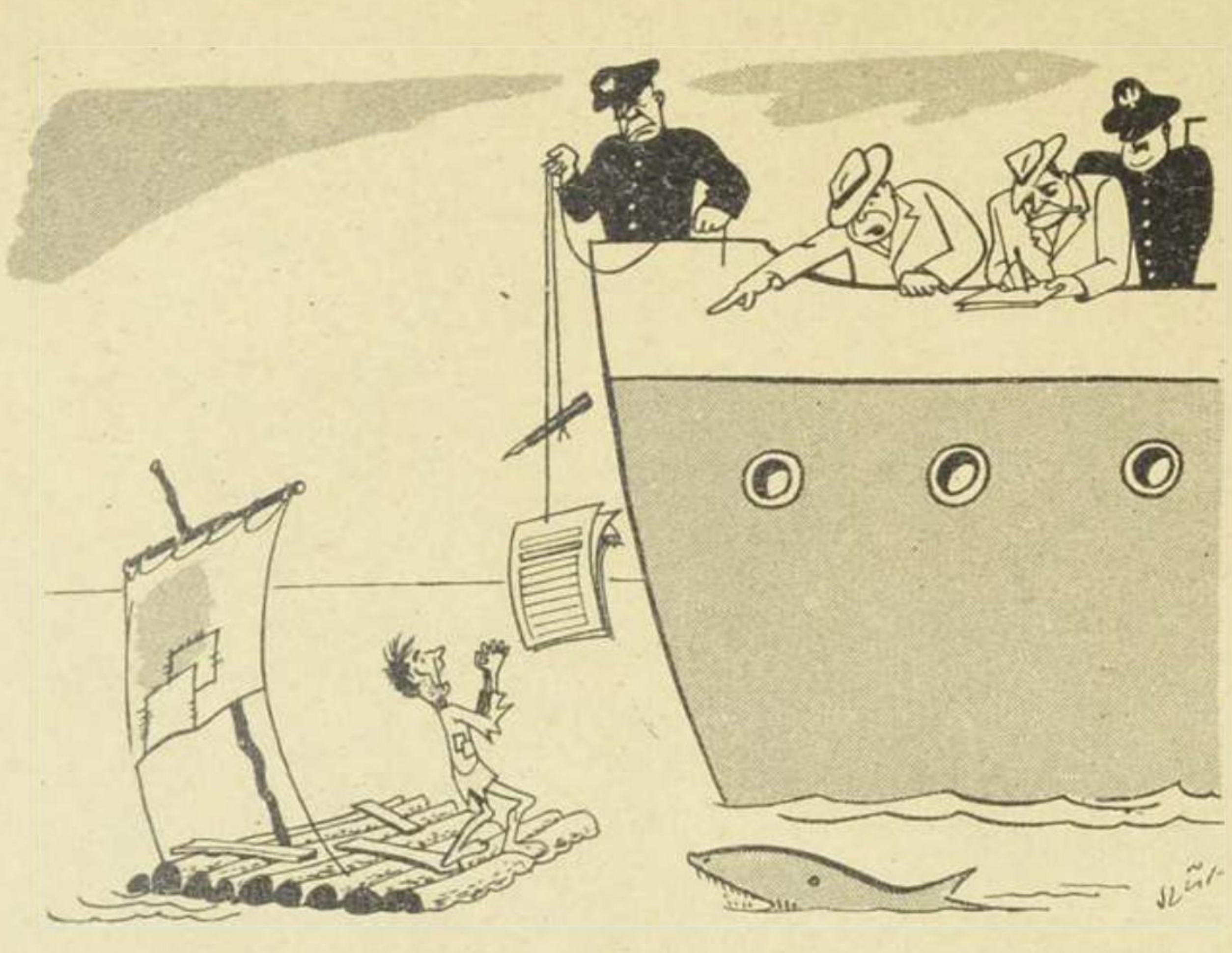
Egész Dél-Amerika lázong az USA-imperialisták kizsákmányoló uralma ellen.

U. S.: Érdekes, ahova én a petróleumkútjaimat állítom, ott azonnal rengeni kezd a föld...

USA-MÓDRA

Az F. B. I. emberei vizsgálatot folytatnak azokon a hajókon, amelyek útban vannak Amerika felé.

— Kenyeret és vizet kérek, szegény hajótörött vagyok!
— Az nem olyan egyszerű! Először töltse ki a kérdőívet!

Tito Jugoszláviája a tőkések vadászterülete

Csalódás az Emke-sarkon

Ödön barátommal a Körúton találkozom időnként. Szaladó ismerőseim közé tartozik. Mindig szalad, rohan, izgatott, rengeteg dolga van és rendszerint csak úgy futtában közli velem legújabb híreit.

— Megnősültem — lihegte lelkesen, mikor legutóbb összeakadtunk és szokása ellenére megállt egy percre.

— Gratulálok — mondom. — Mikor?

— Két héttel ezelőtt — hadarta. Az Emke sarkon, az erkélyen áll egy forgalmi ellenőr...

— A forgalmi ellenőrt vetted feleségül? — kérdeztem elhűlve.

— Ne hülyéskedj! Várj egy kicsit! — intett le idegesen. — Nem őt, csak neki köszönhetem. Rendkívül tréfás fiú ugyanis és hallatlan kedvesen figyelmezteti a közlekedési szabályok ellen vétőket... Például így: „a piros szalagos elvtársnőt a hajába kötött szalag is figyelmezteti, hogy piros jelzésnél tilos az úttestre lépni!"...

— Ahá. Szóval a piros szalagost vetted el?

— Várj egy kicsit — toporzékolt Ödön. — Hallatlan milyen ideges vagy! Nem a piros szalagost. A következő intelem nekem szólt. „Kérem a zöld kabátos bájos hölgyet, figyelmeztesse az előtte álló esernyős elvtársat, hogy piros jelzésnél tartózkodjék a járdatesten!" A zöld kabátos bájos, mosolyogva figyelmeztetett, azután beszédbe elegyedtünk. A nagyváros korszerű problémáit fejtegettük, oly tüzesen, hogy észre se vettük és már kiértünk a Somogyi Béla-út és Rákóczi-út sarkára. Annyira elmerültünk a beszélgetésbe, hogy piros jelzésnél vágtunk át. Én fizettem a büntetést.

— És utána mindjárt feleségül vetted?

— Nem. Még előbb kétszer felhívtam telefonon, de veled nem lehet beszélni, mert soha nincs időd! — Ezt már futtában kiáltotta vissza.

Elgondolkozva néztem gyorsan eltűnő alakja után és elgondolkozva megindultam az Emke irányába. Mit lehet tudni? Hátha velem is?...

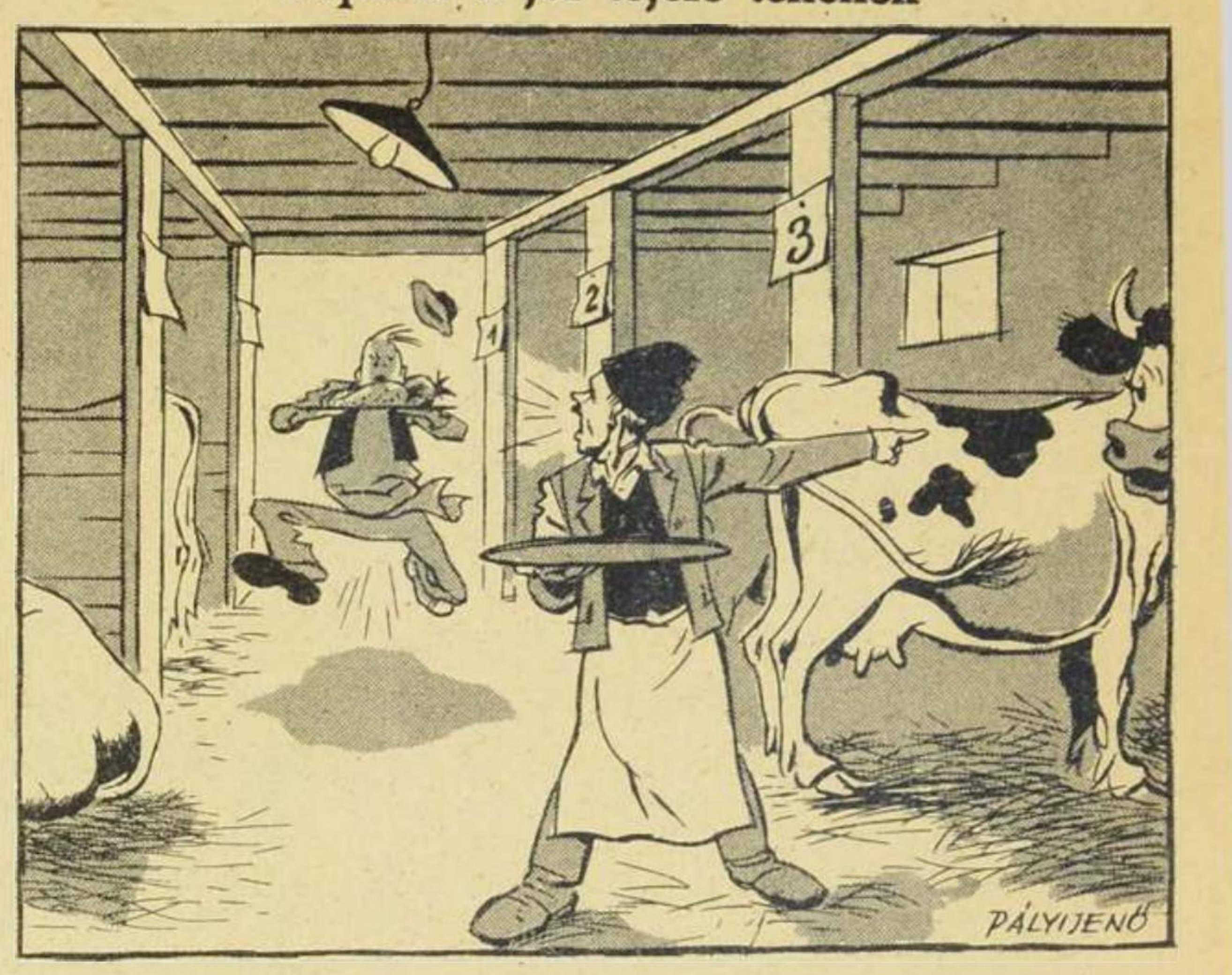
A sarkon bevártam a piros jelzést, néhány lépést tettem az úttesten és kihívóan néztem fel az erkélyre. Azonnal meg is kaptam.

— A bőrkabátos idősebb férfit, már koránál fogva is nagyobb megfontoltság kötelezi. Ebben a korban már ne járjunk tilosban!

A. L.

Pótadagot

kapnak a jól tejelő tehenek

— Pista, még egy pótadagot a bal hármasba! A Riska már megint emelte egy literrel a teljesítményét!

Közvéleménykutatás a legifijabbaknál

Most próbálják ki az anyuka és apuka által vásárolt cikkek tartósságát.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Azonnal intézkednek...

Lakásomban a fűtési évad megindulása után két hétig meleg volt. Október végén egy harmadikemeleti lakás építése miatt az én lakásomon keresztül víztelenítették a fűtőtesteket. Azóta hideg a lakásunk.

A fűtőtestek megjavítása ügyében eddig a következő hiábavaló utakat tettem meg:

1. Személyesen, majd a házfelügyelő útján tíz alkalommal sürgettük a fűtés megjavítását az V/25. sz. házkezelőségnél, ahol mindannyiszor közölték, hogy az V. ker. Ingatlankezelő V. útján intézkednek.

2. Hosszabb idő eltelte után, a Fővárosi Fűtésszerelési V.-tól két átképzős szerelő jött hozzánk. Kétnapi vizsgálat után kijelentették, hogy a hiba okát nem tudják megállapítani. Megígérték: szorgalmazni fogják a vállalatnál szakember kiküldését.

3. Miután semmi sem történt, a ház fűtési bizottsága elnökét kértem fel intézkedésre, aki a Fűtésszerelési V. vezetőjét, Ligeti elvtársat kereste fel. Megígérték, hogy „azonnal" intézkednek.

4. Nem intézkedtek. Ekkor már feleségemmel és 3 éves gyermekemmel két hónapja fagyoskodtam. Felkerestem az V. ker. Ingatlankezelő V. vezetőjét, Márvány elvtársat, akivel ismertettem a helyzetet. Behívták a szobába Bükkerdő műszaki vezetőt. Megbeszéltük, hogy szakember kiküldetésére van szükség. Ismét „azonnali" intézkedést ígértek. Ez november végén történt.

5. A szerelők nem jöttek. Decemberben feleségem elment Márvány elvtárshoz, aki telefonált Ligeti elvtársnak. „Azonnali" intézkedést ígértek.

Nem történt semmi. Kisgyermekem megbetegedett, jómagam pedig, aki a Távvezeték Építő V. termelési főosztályának sztahanovista oklevéllel kitüntetett vezetője vagyok, nem tudok otthon tanulni, dolgozni. Előállott az a furcsa helyzet, hogy a munkám után nem tudok hazatérni; máshol kell szakmai, politikai továbbképzésemről gondoskodnom.

Futó István

Csoda Mosonszentjánoson

Valamikor régen — még a tanácsválasztások előtt — Mosonszentjános és Mosonszentpéter két község volt. Ennek nem sok értelme volt, mert a két község annyira összeépült, hogy a mosonszentjánosi háztetőről lecsurgó esővíz már mosonszentpéteri területre folyt.

Akkoriban külön postahivatala volt „Jánosnak" és „Péternek" is.

Közvetlenül a tanácsválasztások előtt a fejlődés törvényének megfelelően a két egybeépített községet egyesítették. A község a Mosonszentjános nevet kapta. Mosonszentpéter tehát megszűnt. Minden ügyet a „Jánosi" tanácsházán intéztek. Az állami igazgatásban mindenütt tudomásul vették az egyesítést.

De nem így a posta... A volt Mosonszentpéter községben a postahivatal még mindig a péteri bélyegzőt használja. Az egyesített község lakosai nem sokat törődnek ezzel, hiszen minden külön „interurbán" díjazás nélkül lehetett az I. kerületből (a régi Mosonszentjános) a II. kerületbe (a volt Mosonszentpéter) telefonálni.

Így ment ez újév napjáig. Ekkor történt, hogy a jánosi postahivatal bejelentette az előfizetőknek, hogy a község II. kerületébe (az ottlévő postahivatalon keresztül) csak a távolsági beszélgetéseknek megfelelő díjazásért lehet beszélgetni. Rendeletre hivatkoztak.

A posta hosszú ideig, úgy látszik, nem vette észre, hogy az egyesített község és hivatalai között — igen helyesen — helyi beszélgetések folynak. „Felébredtek" és intézkedtek, hogy kezdődjék el az interurbán korszak. Megfeledkeztek arról, hogy Mosonszentpéter már nincs is a megyében.

A helyzet pontosan az, mintha Budapesten a Rákóczi-út egyik oldaláról (amely VII. kerület) interurbán beszélgetést kellene folytatni az út másik oldalával (VIII. kerület).

A gépállomások, a tszcs-ék és nem utolsó sorban maga a községi Tanács drága pénzért telefonál a posta „jóvoltából".

Brugós Antal
VB-titkár

Jó kis örökség!

Soós István sztahanovista gépkocsivezető vagyok. 1947-ben két párnát és egy dunyhát örököltem. Körülbelül százötven forint értékben. Erre 141 forint örökségi adót vetettek ki 1947-ben. Amikor a kivetésről értesítettek, nem fogadták el a pénzt, közölték, hogy meg kell várnom az értesítést. Végre 1952-ben a XI. kerületi Tanács küldött értesítést. Még pedig végrehajtás formájában. A végrehajtó azonban nem fogadta el a pénzt, hanem illetékletiltást hagyott nálam. Ez már 241 forintról szólt! Lefizettem 50 forintot és részletfizetést kértem a Debreceni Járási Tanácstól, mert abban a járásban örököltem. Nem engedélyezték. De ez még semmi! Most már nem 191 forintot, hanem 241 forintot vontak le fizetésemből. Tehát a régebben befizetett 50 forinttal együtt 291 forintot fizettem. Már azt hittem, hogy megszabadultam a sok herce-hurcától, de a XI. kerületi Tanács 1952 december 18-án értesített, hogy 4870 forint hagyatéki adómat 1953 január 15-ig rendezzem, mert különben mindenemet lefoglalják. Rádiómat le is foglalták. Rohantam a Tanácshoz, ahol kijelentették, hogy meg kell fizetnem a 4870 forintot, mert ennyit kér Debrecen. Azonnal írtam Debrecenbe, ahonnan csakhamar választ kaptam. Közölték, hogy összes tartozásom az örökség után „csak" 539 forint. A 4870 forint tévedés volt. Tehát még tartozom 254 forinttal. És mindez azért, mert 1947-ben nem engedték kifizetni a 141 forintot.

Soós István XI., Bercsényi-u. 7.

462 túlóra

1951. december 23-án a MÁV Nagycenk pályaudvari építkezéséhez kerültem éjjeli őrnek.

1952. május egytől kezdve havibéresnek soroltak be. Ettől kezdve 210 órás alapon számított havibért kaptam. A 210 órán felül teljesített órákat túlóraként számolták el, de nem fizették ki. Közölték, hogy utólag fogom megkapni.

1952. november 4-én befejezték az építkezést. Kiléptem a vállalattól. Eddig az ideig 462 túlórám volt, de pénzt nem kaptam, csak ígéretet.

December 14-én a vállalat felettes hatóságához fordultam. (MÁV igazgatóság, Bp. Kelenföld, Vasút-u. 1.) Választ nem kaptam.

Szeretnék megszolgált munkabéremhez jutni.

Nagyon szeretném, ha a Ludas Matyi elintézné ügyemet. Örülnék, ha értesítést kapnék, hogy mehetek a pénzemért.

Halál Antal Nagycenk, 226.

Tízezer óra munkakiesés

Illetékes helyen szóvátettem a sztálinvárosi Ibusz kirendeltség ügyét. Azt javasoltam, hogy bérfizetési napokon, azonkívül minden hét végén ne egy, hanem legalább öt Ibusz kirendeltség működjék.

A helyzet ugyanis az, hogy a kirendeltség jelenleg képtelen a jegykiadás zavartalan ellátását biztosítani.

Tekintettel arra, hogy a Sztálinvárosban működő vállalatok havonta egyszer haza és visszautazásra szóló utalványt adnak, s azt csak az Ibusznál lehet beváltani, ezrek és ezrek keresik fel a kirendeltséget.

A dolgozók ezért sok esetben öt-hat órát töltenek el várakozással. Többen kiszámították, hogy a várakozással töltött idő egy-egy bérfizetési napon 8—10 000 óra munkakiesést jelent.

Ha legalább kéthetenként egyszer, a város több pontján Ibusz kirendeltségeket állítanának fel, akkor csökkenne a kiesési idő. Ez tehermentesítené az egyetlen jelenlegi Ibuszt, amely az iskola épületének előcsarnokában működik. A városi Tanács minden szerve is az iskolában dolgozik. Mondanom sem kell, hogy a városi Tanács dolgozóit is zavarja a jegyre várakozók tömege.

Filip Simon
brigádvezető

Ballada a herendi moziról

A herendi dolgozók nagyon szeretik a mozit, de nem sok örömük telik benne. Miért?

1. Gyakran kiég a lámpa, elmarad az előadás.
2. Néha este 8-tól éjfélig tart egy-egy előadás a rossz lámpa miatt.
3. A hangleadás nagyon rossz. Recseg, ropog, süvít.
4. A Chopin filmnél egyetlen hangot sem adott Chopin zongorája.

Nem lehetne ezeken a bajokon segíteni?

Herendi dolgozók

A 32-es nem áll meg!

A XIV. kerületben a Bátorkeszi-utcában lakom. Ötven lépésnyire van tőlem a 32-es autóbusz megállóhelye. Aki ezeket a sorokat olvassa, azt hiszi, hogy jó helyzetben vagyok, mert rövid idő alatt elérem a buszt. A megállóhelyet valóban elérem, de a buszt nem, mert a Nagypál-utcánál csak ritkán áll meg.

December 27-én óvatosságból már 6 óra 15 perckor elindultam hazulról. A Bosnyák-tér felé 6 óra 45 percig egyáltalán nem jött busz. Akkor gyors egymásutánban négy kocsi tűnt fel, de egyik sem állt meg.

Akik a Zalka Máté-tér felé igyekeztek, azok is hiába vártak a megállónál. Egymásután hat autóbusz robogott el a megállóhely előtt. Végre a hetedik megállt, de utána ismét négy autóbusz hagyta cserben a megállóknál várakozókat. Én közel 55 perces várakozás után végre fel tudtam szállni egy „csodabuszra". Azért csodabuszra, mert csodák csodájára megállt. Lehet, hogy tévedek, de nekem az az érzésem, hogy a megálló azért van, hogy ott megálljon az autóbusz.

Szőlősi Miklósné

Valami nincs rendben

A keceli Földművesszövetkezet boltjaiban 50 fillérért árusítják a gyufát. Az eladó kartárs szerint ez az áru úgynevezett minőségi gyufa. Csak az a furcsa, hogy az egész országban kizárólag Kecelen árulnak 50 filléres gyufát. Méltatlankodásunkra a bolt vezetője kijelentette, hogy Hargitai kartárs, az árubeszerző, ilyen összeggel terhelte meg őket.

Van más baj is. A Tőzeg és Téglagyári munkások 6—8 km-t tesznek meg, hogy Kecelen bevásárolhassanak. De nem tudnak újabb 10 km-t tenni a szomszédos községbe. Ha azonban volna idejük és erejük erre az újabb gyalogtúrára, akkor ott kapnának a szabolcsi 2 forintos finom dohányhoz cigarettapapírt is. Mert Kecelen nem kapnak! Ezért kénytelenek a drága dohányt újságpapírba sodorva elszívni.

Fejes József
Kecel, 418. szám.

Ezt a tésztát!

— Ma úgy látszik, jó vékony lesz a rétestészta!

A helyes takarmányozásról

A tehén pipára gyujtott s leült a Jani bácsi ágya szélére. Ezen Jani bácsi módfelett csodálkozott. Hogy egy tehén pipázzék! Még ha bika volna... De nem szólt semmit, félt, hogy megbántja vele a Riskát. A Riska meg csak szívta mérgesen a hosszúszárú pipát s nézte merően Jani bácsit.

— No, mi kell? — kérdezte végre Jani bácsi, aki félt, hogy lefog szakadni az ágy a tehén alatt.

— A koszt miatt jöttem — mondta a Riska. Egy kicsit bőgös volt a hangja, de azért jól meg lehetett érteni. — Az istállóban nem tudunk beszélgetni, mert maga csak úgy odahányja elém az ételt s már szalad tovább.

— Aztán mi a kifogás? — kerülgette Jani bácsi a szót, mert nem tudta hamarjában, hogy tegezze-e, vagy magázza-e a Riskát. Különben tegezni szokta, de akkor a Riska nem szokott beszélni meg pipázni.

— Hogy mi a panasz? — jött méregbe a Riska. — Hát az, hogy összevissza etet! Nem tartja be az etetési időt! Van, hogy dülled a szemem az éhségtől s az istennek se hozza az ételt, máskor meg alig hogy lenyeltem a falatot, már hozza az újat s haragszik rám, ha csak széjjeltúrom! Pocsékba megy a jó takarmány!

— Várjon csak... — kezdte Jani bácsi, aki most már elhatározta, hogy magázni fogja a Riskát. Megiscsak vendég, vagy mi...

Hanem a Riska közbevágott:

— Nem várok én! Nem várok én egy minutát se! Nekem ebből elég volt! A maga rossz etetése miatt rossz a tejhozamom, aztán hallom, hogy az ángyom a szomszéd csoportban felemelte a tejhozamát s pótadagot kap a takarmányból, válogatott finomságokat! Még a kiállításra is felküldik majd! Azt hiszi, én nem szeretek utazni?!

— No, de kérem... — hebegte Jani bácsi.

— Semmi nodekérem! Én nem maradok tovább a maga keze alatt! Búcsúzni jöttem! Megyek át a másik csoportba, ott helyesen takarmányoznak! Akkor lássam magát, amikor a hátam közepét! Minden jókat!

Ment mérgesen kifelé. Úgy bevágta maga után az ajtót, hogy attól menten felébredt Jani bácsi.

Rántotta fel a csizmáját s szaladt mindjárt a tehénistállóba. Ott állt a Riska a többi tehén között, nem pipázott, nem szólt egy szót se.

No, ne bolondozz már Riska — mondta neki Jani bácsi. — Nem kell azért olyan hirtelennek lenni! Majd ezentúl rendesen takarmányozlak...

Riska ezúttal nem szólt egy szót se, csak helyeslően bólintott.

(g. m.)

Mr. Plum és a művészet

1.

Mr. Plum, a híres newyorki műkereskedő idegesen nézett a segédjére.

— Igen, uram — mondta a segéd. — John D. Maskeryng, az ön kollégája milliókat keresett azzal az ötletével, hogy halálhírét költötte Matissenak! Az emberek úgy vették Matisse képeit, mint a cukrot! Minden pénzt megadtak egy Matisse-képért!

— Ki kellene nekünk is valamit találni — mondta Mr. Plum elgondolkozva.

2.

Egy óra múlva Mr. Plum feltárcsázta egyik legjobb vevőjét, a trösztelnököt.

— Méltóztatik tudni, hogy Leonardo da Vinci meghalt? — kérdezte tőle óvatosan tapogatódzva.

— Nem — hangzott a megrendült válasz a drót túlsó végéről. — Tudja, úgy leköt mostanában az üzlet, hogy az utóbbi napokban nem olvastam újságot.

— Akkor közölhetem önnel, hogy Rafael is meghalt — mondta szomorúan Mr. Plum.

— Rettenetes! Valami járvány?

— Nem. öregek voltak már.

— Értem. Hol is olvastam azt az aforizmát, hogy ha egy festő meghal, emelkedik a képeinek az ára?

— Az én prospektusomban.

— Értem. Van valami Leonardoja raktáron?

— Tucatszámra! A vevőim közül még csak nagyon kevesen tudják, hogy meghalt. Ajánlhatom a Beatrice Cencit és a Mona Lisát. Higyje el, egy hónap mulva nem lehet Mona Lisát kapni Amerikában.

— Csomagolja be.

3.

A trösztelnöknél nagy vacsora volt. Ott volt az acéltröszt elnöke, az automobiltröszt elnöke, a villanytröszt elnöke és néhány tábornok.

— Mit szóltok Leonardo da Vincihez? — kérdezte az acéltröszt elnöke.

— Kár érte — mondta meghatottan a villanytröszt elnöke. — Ügyesen festett, itt Amerikában karriert csinálhatott volna.

— Én, amint meghallottam a halálhírét, tizenkét Leonardot vettem — mondta hanyagul odavetve az automobiltröszt elnöke.

Mr. Smith, a Columbia-egyetem rektora csodálkozva hallgatta a beszélgetést.

— De uraim — szólt közbe végre — Leonardo már régen meghalt!

Az acéltröszt elnöke megdöbbenve nézett fel:

— Régen meghalt? Hallatlan! És az a piszok műkereskedő csak most szól! Ha mindjárt a halála után szól, sokkal olcsóbban juthattam volna a képekhez...

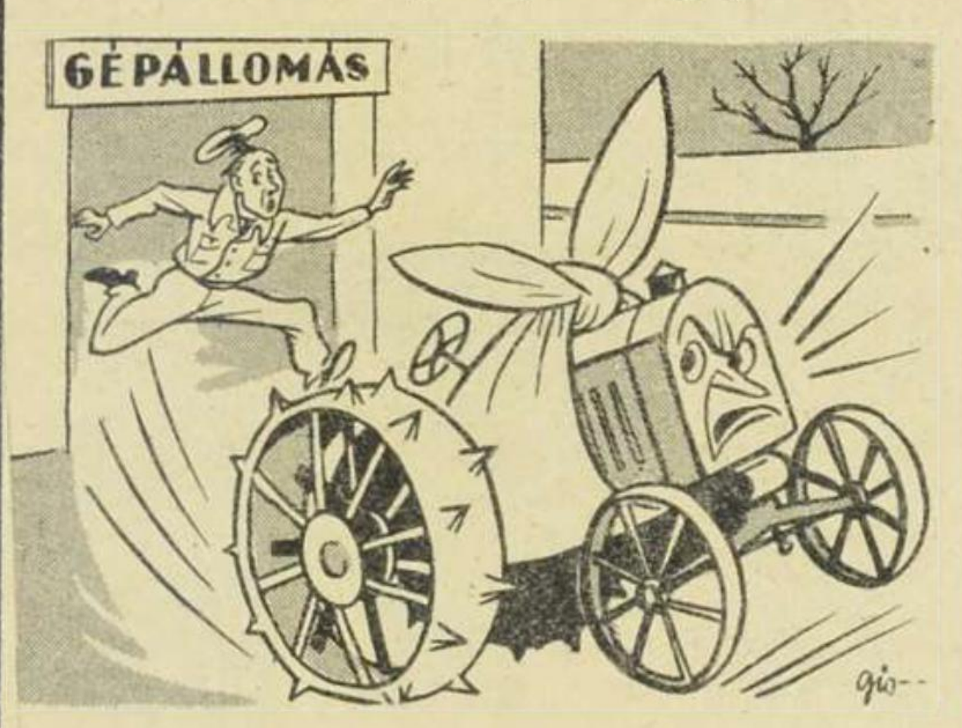
GERGELY MIKLÓS

Amerikai módszer

Eisenhower: Látja, ott a vörös veszedelem, amely Amerikát fenyegeti!
Amerikai polgár: Nem látok semmit.
Eisenhower: Akkor maga is kommunista!

Ahol nem javítják a gépeket

Trakotoros: Hova megy? Álljon meg!
Traktor: Dehogy állok! Inkább magam megyek új alkatrészt beszerezni, semhogy tővább fájjon a fogaskerekem foga egy kis mélyszántásra!

Aki mindenkit lepipált

Azt hittem, a hivatali bürokrácia tolvajnyelvének már minden kifejezését ismerem arra, mikor „valaki nincs a helyén..." Házon kívül van, értekezleten van, referálni van az osztályfőnök elvtársnál, kis háromszög megbeszélése van, tanulónapja van, ebédelni van, nem felel a szobája... és még néhány hasonló. Mindezt valamenyien ismerjük és abban a tudatban éltem, hogy ennek a skálának új változata nincs. Meglepetésként hatott tehát, mikor egyik közhivatalunkból ezt csicseregte egy női hang a telefonba:

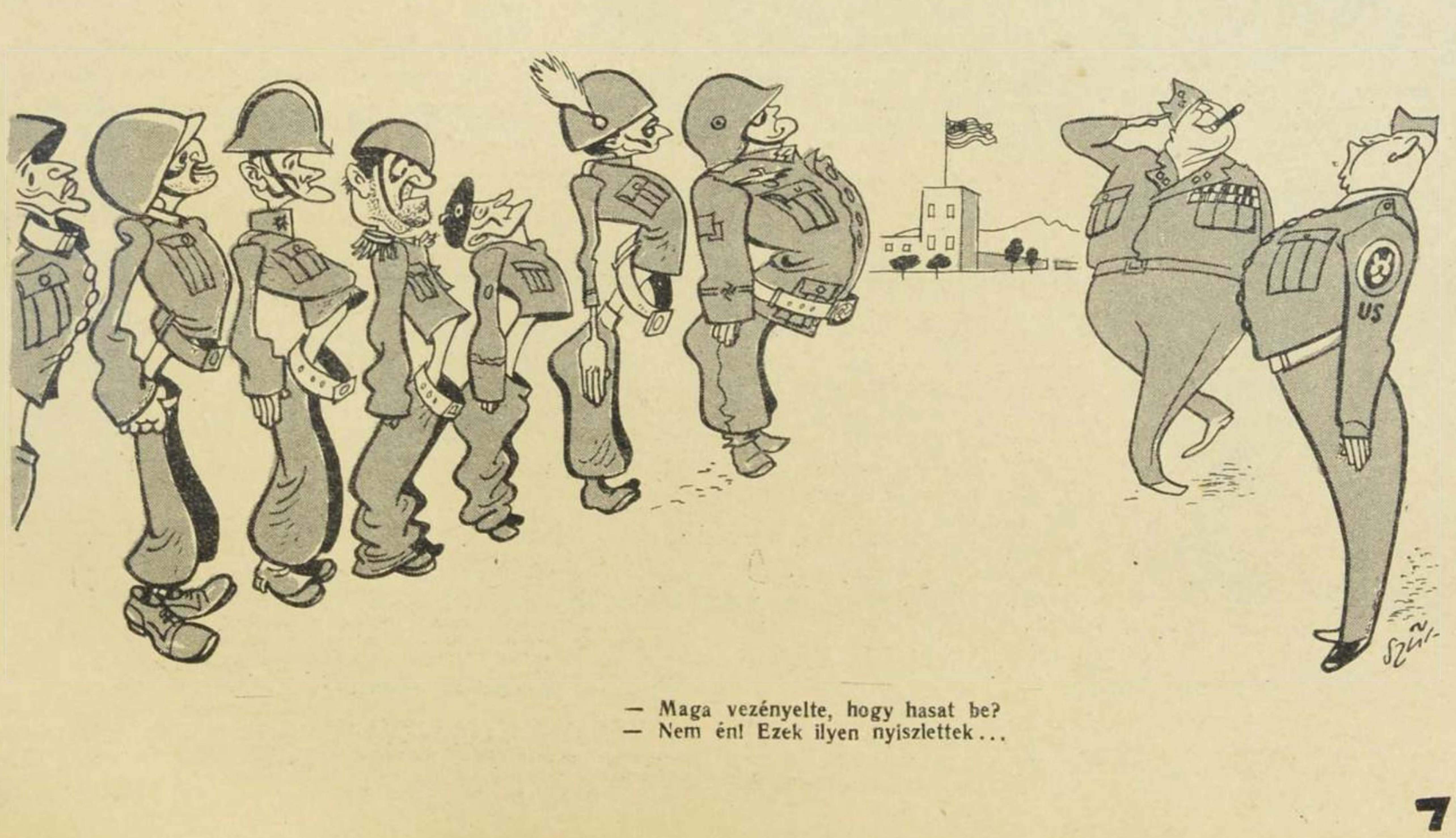
— N. elvtárs szobán kívül van.

Magamon kívül az örömtől jelentem, hogy ez egészen új ötlet, ilyen még nem volt.

Egy ipari tanműhelyben

AZ ATLANTI HADSEREGBEN

— Maga vezényelte, hogy hasat be?
— Nem én! Ezek ilyen nyiszlettek...

Ludas Matyi a Badacsonyörsi ÁLLAMI GAZDASÁGBAN

RAJZ: PÁLYI JENŐ

SZÖVEG: MIKES GYÖRGY

Szürettől szüretig

A badacsonyörsi állami gazdaság szőlőgazdaság. Odamenet azt hittük, hogy ilyenkor a szőlészetben vajmi keveset csinálnak, ülnek a borospincében, és azon vitatkoznak, hogy melyik bor jobb, várva a legközelebbi szüretet. De tévedtünk. Télen is dolgoznak. Amikor mi kinn jártunk, éppen forgattak, ami annyit jelent, hogy a szőlő alatt hetven centi mélyen megforgatták a földet. Nemrégiben építették fel a hegyoldalakon a támfalakat. Most aztán fejjel rohanhat a falnak az a hegyről lerohanó esővíz, amelyik el akarja mosni a szőlőt. Mielőtt e végzetes lépésre elhatározná magát, jól gondolja meg!

Geológiai lecke

Köztudomású, hogy a Badacsony valaha tűzhányó volt. Nem csinált mást, mint tüzet hányt és háborgott. Most már azonban megöregedett, nem olyan tüzes, mint pár százezer évvel ezelőtt, sokkal szelídebb lett, mostanában már nem is háborog. De a balatonmelléki borok örökölték a természetét: a tüzességét és ha sok szürkebarátot iszol, akkor majd meglátod, hogy háborogni kezd a föld és minduntalan ki akar szaladni a lábad alól. Mindennek azonban nem te, hanem a Badacsony az oka.

Úgy, hogy az állami gazdaság nemcsak szőlőneveléssel, de állattenyésztéssel is foglalkozik. Jelenleg éppen kétezer disznójuk, nyolcszáz marhájuk, száz lovuk és négy bivalyuk van, de a baromfitelepről se feledkezzünk meg. A mangalica és az olaszrizling kitűnően megférnek egymás mellett. Az állami gazdaságban is, meg az ember hasában is.

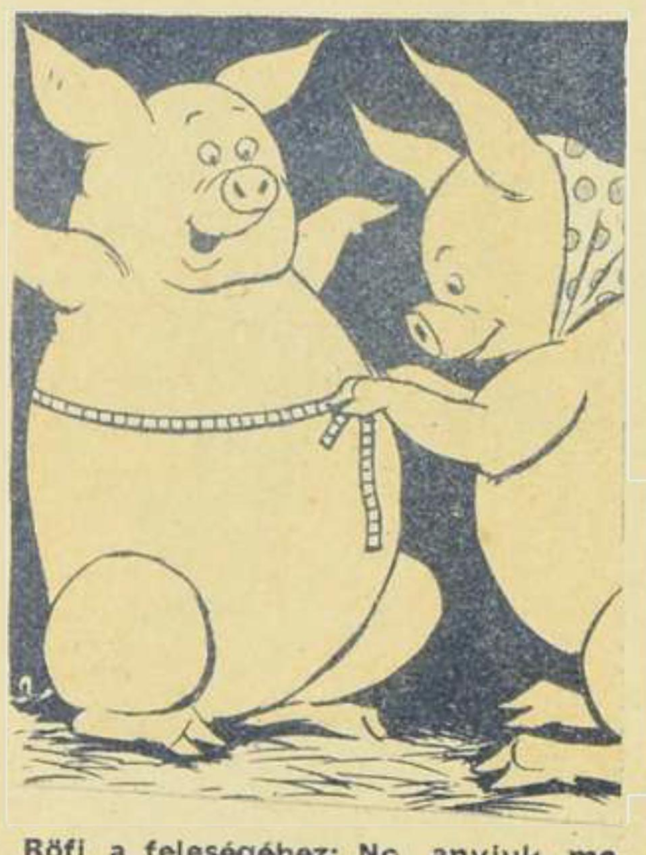
Nyílt tér

Tévedések elkerülése végett kijelentem, hogy nem is vagyok szürke. Aranyszínű vagyok.

Teljes tisztelettel
Badacsonyi Szürke Barát

Szőlőtő: Agronomus elvtárs, mondja meg az illetékeseknek, hogy ne kérjenek annyi jelentést, mert akkor csak papírt szüretelhetnek majd az ősszel.

Rőfi a feleségéhez: No, anyjuk, megint tíz centivel túlteljesítettem az ehavi hizlalási tervet!

BEMUTATJUK A GAZDASÁG BORAIT

Szürkebarát: Tonzúrás jóreggelt feleim... én vagyok a szürkebarát...
Kéknyelű: Pálinkás, izé... dehogyis pálinkás, kéknyelűs jóreggelt kívánok!
Olaszrizling: Én lenni olasz itáliáno rizling, törni magyar beszéd...

Képünk azt ábrázolja, amint éppen javában „áll" a bál. Ez szó szerint értendő, ugyanis az egész DISZ-bál alatt állniok kellett a fiataloknak, mert csak két rozzant székük volt.

Citromcsemete: Kaphatnék, agronomus elvtárs, én is egy jó forró citromos teát? Úgy fázom, szokatlan még nekem ez az éghajlat.

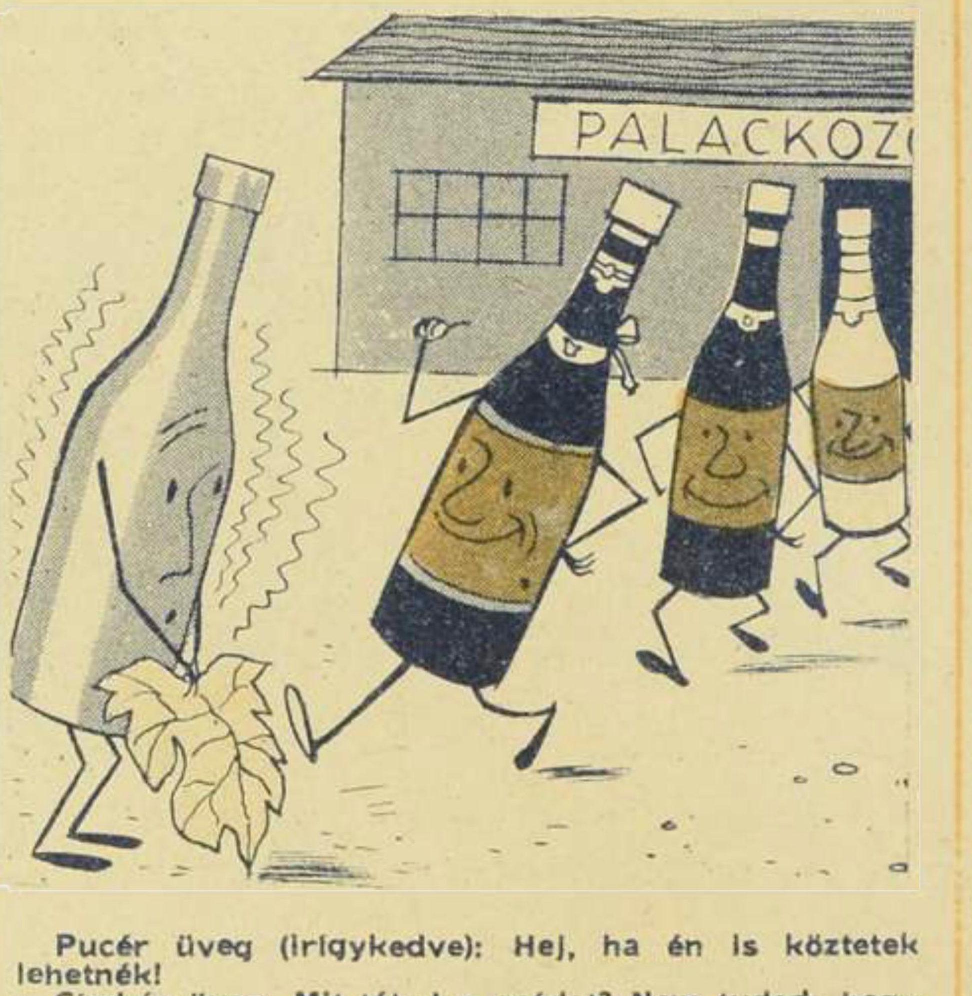
KILENCVEN KILOMÉTER HOSSZÚ A GAZDASÁG

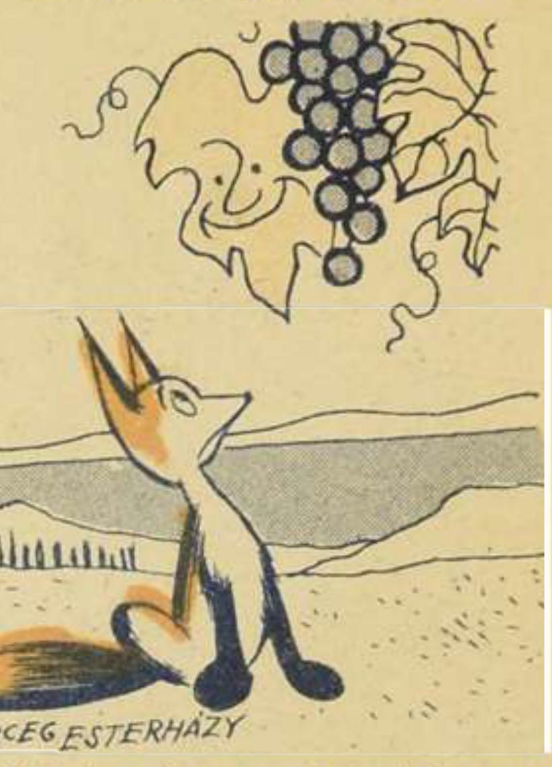
— Tessék itt a vándorbot, ez meg itt a tarisznya, a tarisznyában finom hamuba sült pogácsa van...
— Hova menjek? A világ végére?
— Dehogy, csak ide a gazdaság végére!

I. szöllész: Milyen termést vártok?
II. szöllész: Napi tizenhat litert, de csak ha maszszírozzuk.
I. szöllész: Szőlőről beszélsz vagy tehénről?
II. szöllész: Tehénről, mert nálunk a szöllésznek ahhoz is értenie kell.

Pucér üveg (irigykedve): Hej, ha én is köztetek lehetnék!
Címkés üveg: Mit tátod a szádat? Nem tudod, hogy már palackozónk is van? Menj be és te is olyan szép leszel, mint mi.

Valaha herceg Eszterházyé volt errefelé a föld, de most már savanyú lett számára a szőlő.

RÓMAI KORI LELET A BALATON PARTJÁN

Kiásott váza: Nem értem, narancs is van, citrom is van, de ha ez a nagy tó itt a Földközi-tenger, akkor megeszem a saját patinámat...

Citrom és narancs

A lexikonra mindig áhítattal, borzongó csodálattal néztem: a lexikonban minden benne van, mindent tud tévedhetetlenül, a csőrösszájú halaktól kezdve egészen Xavéri Szent Ferencig. De nevetnem kell, mert ez egyszer okosabb vagyok, mint a lexikon. Dagasztom is a mellem: no, híres ilyen-olyan lexikon, azt mondd meg nekem, de villámgyorsan, hol terem a citrom?

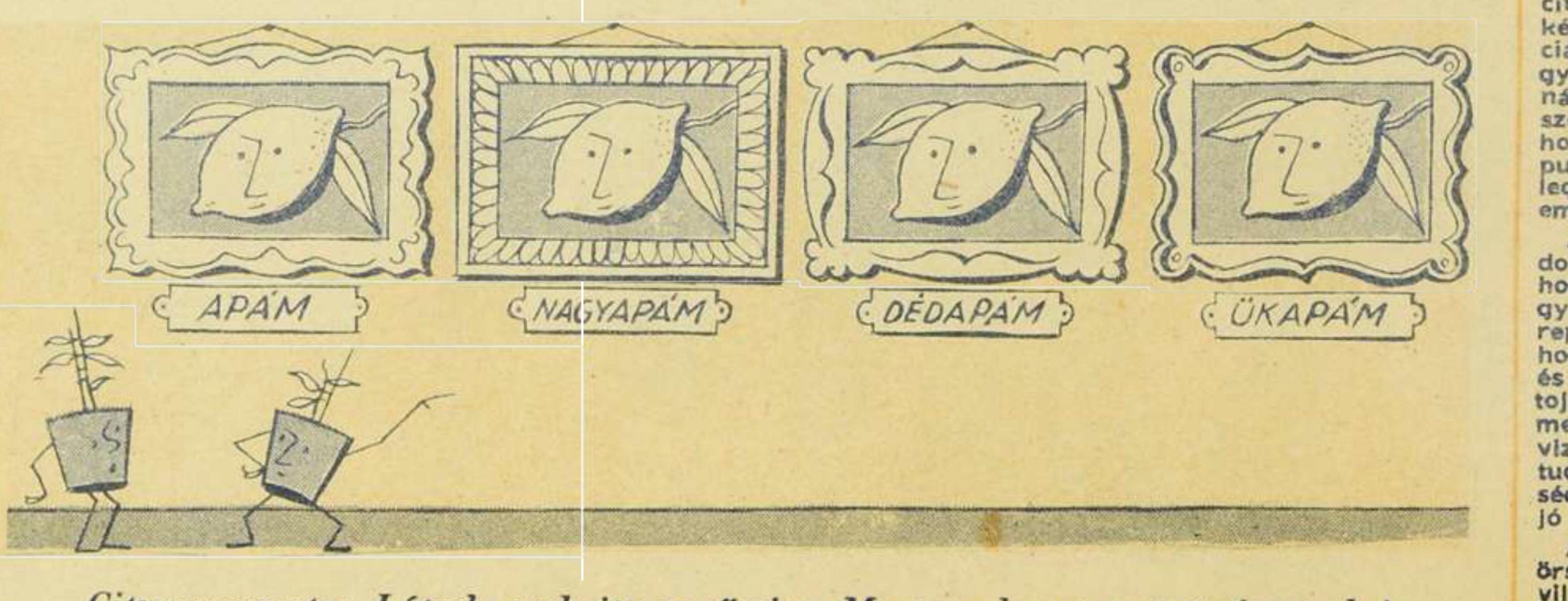
A lexikon tudálékos hangon így felel: a citrom a citrus limonus gyümölcse Kelet-Indiából ered. Ez eddig igaz, de aztán azt írja, hogy főleg a Földközi-tenger partján termesztik, mert csakis ez az éghajlat felel meg neki. Tudatlan lexikon, most rajtakaptalak, hogy nem készültél, gyere hozzám iskolába. Majd én elmondom neked, hogy nem kell olyan messzire menni citromért, nem kell Palermoba, vagy Messinába zarándokolni, elég, ha átugrunk ide Badacsonyörsre, ott is van már citrom-telepítés. Sőt mi több: naranccsal és mandarinnal is kísérleteznek.

De hát miért ne lenne nekünk citromunk, meg narancsunk, mikor már rizsünk meg gumipitypangunk is van! Persze, a citromültetés nem megy máról-holnapra. Mert, képzeld el, kedves olvasó, hogy mit tennél te, ha egyik napról a másikra áthelyeznének az északi sarkra? Mit csinálnál te akkor? Fáznál. Fáznál, mint a citrom Badacsonyörsön.

Elmondották nekünk a gazdaságban, hogy mennyi baj volt és van a citrommal. Úgy viselkedik, mint egy kényes kisasszony és állandóan hepciáskodik: mínusz három foknál nagyobb hideget és plusz tizennégy foknál nagyobb meleget nem bír ki. Szeszélyes egy kicsit, de hát érthető, honvágya van. Az egész családi pereputty otthonmaradt, lehet, hogy vőlegénye is volt odahaza, és most emiatt bánkódik.

A badacsonyörsi állami gazdaság dolgozói ma mindent megtesznek, hogy a citromnak ne legyen honvágya és jól érezze magát nálunk. Cserepekben hozták a citromcsemetét, hogy ne törje össze a hosszú utazás és úgy bánnak vele, mint a hímestojással, ezért bízvást mondhatunk hímescitromot. Mindennap nagyítóval vizsgálgatták, nincs-e valami baja, s tudakolták, hogy szolgál az egészsége. Most mély árkokba ásták, ahol jó az időjárás, aludhat kedvére.

Annyira értenek már a badacsonyörsiek a citromtermesztéshez, mintha világéletükben ezzel foglalkoztak volna. Nem adok pár évet, s olyan citrom- és narancserdő lesz ezen a tájon, hogy na!

Citromcsemete: Látod, ezek itt az őseim. Most csak azt szeretném tudni, hogy melyikre fogok hasonlítani!?

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő. TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.